

Vltava (+ Lužnice) 21. – 28. června 1996

Účast: Peršing, Bohouš, Romana, Pavla /VŠ/, Libor, Jirka a Jitka, Petr a Lucka E., Marek a Hanka, Pavel a Helča s Helenkou a Kájou, Alena s Lucinou

Pátek 21. června 1996 (Praha – Vyšší Brod): Startovním místem našeho vodáckého putování mělo být letos, jak jsme se usnesli na několika předvodních srazech v hospůdkách, jedno z dvojice tábořišť na horní Vltavě nad Lipnem, a to buď Horní Vltavice nebo Soumarský Most. Nakonec však stejně došlo na klasiku, tj. na Vyšší Brod pod Lipnem. Jako první do tohoto rozlehlého pravobřežního kempu dorazila čtveřice Peršing, Bohouš, Pavla a Romana.

Pavla a Romana jely s námi na vodu letos poprvé. Tyto kamarádky své manželky přemluvil k účasti Láďa, protože spolu s Bohoušem neměli háčky. Ostatním je, protože nebyly na žádné z předvodních schůzek, neustále tajemně přibližoval četnými prohlášeními: „Já беру ty dvě vysokoškolačky,“ což v nás vyvolávalo představu jakýchsi upjatých intelektuálek a trochu i obavy, jak vodu snesou. Nakonec se ukázalo, že Romanu již známe delší dobu a i Pavla do party zapadla poměrně dobře.

Tuto čtveřici později následovaly další tři vozy vezoucí Libora s Petrem, Marka s Hankou a Jirku s Jitkou a Luckou E.

Počasí nebylo příliš vlídné, poprchávalo a byla zima. Stejně jako při jarní „Zkáze Sázavské flotily“ jsme prostě měli smůlu a potvrdilo nám to skutečnost, že letos nám Svatý Petr evidentně není nakloněn. Večer proto všichni strávili v bufetu v kempu. Tedy ne, že by v něm neskončili i při hezkém počasí. Hrál se na kytary, zpívalo a popíjely pro zahřátí převážně destiláty.

Sobota 22. června 1996 (Vyšší Brod): Jelikož celý den vytrvale bez ustání přšelo, stalo se vyplutí čirou fantazií. Tím spíš, že ze stejného důvodu dorazili Pavel a Helča s Helenkou a Kájou a Alena s Lucinou až k večeru, namísto původně plánovaného poledne. To už zde ale nebyli Marek s Hankou. Ti původně přijeli pouze na víkend zapařit s ostatními, ale počasí je nakonec vedlo k tomu, že odjeli domů již dnes.

Ostatní během dne navštívili nejen místní proslavený gotický cisterciácký klášter z 13. století, ale především neméně zajímavý přilehlý kiosk a později i jiné místní putyky. Ty se však vyznačovaly především naprosto nepřiměřenými cenami, neochotným personálem a dlouhými čekacími dobami. Vůbec ze všeho, co se v tomto městečku dělo, bylo vidět, že ústřední myšlenka, již je celý Vyšší Brod prodchnut, je vytáhnout co nejvíce peněz z bohatých německých a rakouských turistů.

Když dorazily dnešní posily, jako první potkaly Jirku s Jitkou rozhodně krácející do vyšebrodského centra.

„Kam jdete?“ ptali se jich na uvítanou.

„Jdeme sehnat nějaký hotel,“ pronesl zcela vážně Jirka, ale všichni si stejně mysleli, že si buď dal několik špeků a je totálně zhluněný nebo si dělá legraci. Nedělal. Jejich stan byl totiž „lehce“ podmáčený. Jenže v konkurenci se solventními západními turisty stejně nemohli být úspěšní.

Všichni, zejména pak ti, co zde byli již od pátku, měli již tohoto místa až po krk, a proto se jednoznačně shodli na tom, že zítra se musí vyjet na řeku za jakéhokoliv počasí.

Večer se zase trochu popilo v bufetu a pak ti, co měli suché stany, přespali v nich, a ti co ne, museli vzít zavděk noclehem v autech.

Neděle 23. června 1996 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): Noc i ráno byly chladné, a tak se nám vůbec nechtělo ze zateplených spacáků. Potřeba ranní toalety nás ale nakonec vyhnala ven.

Dopoledne jsme opět chvíli poseděli v nekrytém a proto velmi chladném kiosku u kláštera popíjejíc grogy a jiné zahříváky. Prodavačka sice vytrvale dělala v automatu ledovou tříšť, ale evidentně na ní nemohla moc zbohatnout. Jedině Lucka E. si dala k němému úžasu ostatních zmrzlinu, snad i protože o něco později odjela domů. Potěšilo nás hlavně ale to, že se začalo trochu vylepšovat počasí. Byla sice stále zima, ale alespoň už nepršelo. Mezi mraky dokonce později občas prosvítlo i slunko.

Zatímco se převážela auta do Rožmberku, ostatní čekali na břehu Vltavy popíjejíc rum a sledujíc komický výcvik jakéhosi vodáckého oddílu, jehož lodě se na klidném úseku navzájem motaly a narážely do sebe. Do toho všeho se nesly nadávky zadáků na háčky a háčků na zadáky prokládané povely vedoucího oddílu marně se snažícího své svěřence nějak uspořádat.

Při převozu aut trochu zazmatkoval Jirka. Zatímco kolona vozů ostatních řidičů, poté co jsme se dohodli, že v tuto dobu bude odjezd aut, čekala nastartována, Jirka jim sdělil, že ještě není hotov, a že je dožene. Pak ale, když na něj ostatní čekali v Rožmberku, ve Vyšším Brodu vymyslel, že auto převezve až po splavení se kánoemi. Díky tomu se trochu zdržel odjezd, ale přesto jsme na řeku nakonec vyrazili včas.

Krátký asi dvanáctikilometrový úsek jsme zvládli bez větších obtíží, ale z důvodu mrazivého počasí jsme až na výjimky, jimiž byli Alena s Lucinou a Jirka, neriskovali na jezech.

Dopluli jsme do Rožmberka, obepluli obloukem, jímž ho řeka v ostrém oblouku obepíná, hrad postavený na vysokém skalním ostrohu a pak již přistáli v nepříliš vábném kempu (s absolutně tragickými záchody) nacházejícím se na táhlé pravobřežní louce pod lesem za městem. Zde nás již čekaly postavené stany a plápolající ohýnek, o nějž se postarali Bohouš a Helča s Kájíkem, kteří dnes v kánoích nejeli, stejně jako Petr s Jitkou. Bylo moc příjemné si zahřát ruce nad plameny a napít se teplého čajíčku.

Večer jsme obsadili bufet, kde jsme zcela zahnali chmury vyvolané nepříliš přívětivým počasím. Pomohlo nám k tomu nesčetné množství grogů, rund panáků, zpěv při hře na kytary, tanec, výbuchy petard i radostné skandování, jímž jsme oslavili postup našeho fotbalového týmu do semifinále mistrovství Evropy po vítězství nad Portugalskem.

Pondělí 24. června 1996 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Roli autodopravce převzal tentokrát Pavel. Poté, co jsme se nasnídali a sbalili, převezl s ostatními řidiči auta do kempu v Novém Spolí. Pak přivezl řidiče zpět do Rožmberka a zatímco všichni vypluli, vyjel tentokrát již s malým Kájou silnicí vedoucí po levém břehu Vltavy opět směrem na Český Krumlov.

Jízda byla dnes dost dlouhá a přestože dopoledne bylo již krásně, později začalo opět pršet. Cesta však byla i tak moc pěkná, neboť celá Vltava je jedna z našich nejhezčích řek, o čemž měly posádky lodí opět možnost se přesvědčit.

Humorným kouskem se prezentovala Helča. Ta totiž pod [jezem ve Větrním](#) nastupovala do kánoe takovým způsobem, že přitom udělala provaz stojíc jednou nohou na břehu a druhou v Žlababě vzdalující se od něj, a v důsledku toho zákonitě skončila ve vodě. Posádka nedaleko projíždějící kánoe to vesele okomentovala večerníčkovým výrokem: „A Žlababa řekla ahój.“

Večer jsme se rozdělili do několika skupin. Libor, Petr a Pavel navštívili útulný restaurant Oáza nad kempem, kde se vydatně najedli, aby se vzápětí hybernovali studeným pivem, Alena s Helčou na chvíli zaskočily do Kavalírky, což byla legendární knajpa nesoucí v minulosti jméno U Kulatý báby, ostatní byli v restauraci za mostem.

Úterý 25. června 1996 (Nové Spolí): Dosažení [Českého Krumlova](#) jsme tradičně využili k jednodenní pauze. Tu jsme věnovali jednak odpočinku, ale především prohlídce tohoto úchvatného města zařazeného do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Navštívili jsme Dolní hrad s válcovou věží, Horní hrad přestavěný na renesanční zámek, zámecký park s přírodním divadlem s otáčivým hledištěm a jiná krásná historická místa. Komická příhoda se stala Aleně s Helenkou a Lucinou, které se nevědomky přidaly k jakési školní výpravě, a ztratili tak Libora, který šel na prohlídku hradu s nimi, a jenž se díky tomu dostal do jiné skupiny.

Též jsme se zašli vykoupat do místního krytého bazénu, což nás báječně osvěžilo, a navštívili i místní pouť. Mezitím odjela Helča s Kájou do Prahy a ostatní pokračovali za krásného počasí v prohlídce města.

Večer jsme se, tentokrát již všichni, sešli v Oáze. Zde jsme popili a pojedli a Petr, Pavel a Alena si zahráli kulečnick s hříbky. Stůl zažil již tak pět set milionů her, což se projevilo na jeho kvalitě, a tak nebyla nouze o překvapivé šťouchy. Pavlovi se dokonce - aniž by se o to nějak přičinil - podařil jeden, o němž Petr prohlásil, že takový viděl v televizi v ukázkách z mistrovství světa v biliáru. Koule, kterou vyslal šťouchem tága do hry, se přitom po přejetí asi dvou třetin plátna v důsledku jakési nerovnosti na hrací ploše vznesla do vzduchu, přeskočila díru a jinou kouli, za níž dopadla zpět na plochu, pak se odrazila od hrazení a kouli, kterou předtím přeskočila, srazila zezadu do díry.

Středa 26. června 1996 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Dopoledne jsme převezli auta do kempu ve Zlaté Koruně, přičemž řidiče nazpět vzal tentokrát Peršing, který pro díry ve svém parníku dnes v plavbě na řece absentoval. Chyběla také Pavla, která dopoledne odjela domů.

Počasí již bylo od včerejška hezké, a proto se naše výprava vydala na řeku sice v redukované podobě, ale o to více natěšená. Trasa totiž začala lahůdkou v podobě Krumlovských jezů, které jsme si pochopitelně náležitě vychutnali. Výkřikem hrůzy při průjezdu retardérou [Mrázkova mlýnu](#), jenž musel být slyšet snad až na náměstí, nás přitom pobavila Jitka. Tato retardéra umístěná u levého břehu Vltavy je totiž konstruována tak, že háček při výjezdu z ní dostane takovou vodní sprchu, že je vlastně jedno, jestli se pak loď cvakne nebo ne, protože je totálně zlitý.

Obdobně jsou na tom ti, kdo projedou jez [U Jelení lávky](#). Ten byl však ve stínu hradu a přeci jen ještě nebylo takové horko, aby se doň vrhli všichni. A tak tuto prestižní vodáckou zkoušku sjeli pouze Pavel a Jirka. Ačkoli se necvakli, byli kompletně zmáčení a k tomu museli „vykýblovat“ polozalité lodě.

Pokračovali jsme dále a konečně došlo i na cvaknutí. Stalo se to kousek pod Českým Krumlovem, kde Libor zaujal Petrovu a Bohoušovu pozornost odpálením dělbuchu, což vedlo k tomu, že jejich loď nejela na ojedinelou kládu uprostřed řeky. Dříve než stačili jakkoliv zareagovat, jejich kánoe se překlopila a následovalo nedobrovolné koupání.

Chvilí poté jsme neodolali a zastavili ve vodáckém bufetu, jenž byl tvořen dřevěnými stoly s lavicemi zastřešenými celtou vojenského stanu. Dali jsme kafičko, svačinku a pak opět vyrazili.

Těsně před Zlatou Korunou jsme se ještě pokochali v retardéře [Rájovského jezu](#), která pro háčky znamená stejnou jistotu smočení vodou jako ta v Krumlově. O několik set metrů dále jsme již přistáli v hezky položeném kempu na pravém břehu za mostem přes Vltavu.

Zatímco Alena s Lucinou a Helenkou si zašly dle jejich slov na „nejhnusnější hranolky v životě“, Petr s Liborem našli ve vesnici na protilehlém břehu řeky hospůdku, kterou kompletně vyjedli. Ostatní zůstali z pohodlnosti v kempu a sledovali v zastřešeném bufetu vítězný penaltový rozstřel našich fotbalistů v semifinále mistrovství Evropy. Následovaly samozřejmě náležité oslavy. Pavel byl celý nervózní z toho, že se zápas natahoval, protože měl sjet autem do Krumlova na nádraží pro Helču. Vše nakonec stihl a cestou ještě mohl pozorovat četná auta, z nichž vlály české vlajky, nebo alespoň jejich posádky troubením projevovaly radost z postupu našich fotbalistů. Také Helča, která přeci jen na nádraží musela chvíli čekat, měla zážitky ze sledování desítek alkoholem obveselených fanoušků slavících zde vítězství nad Francií.

Večer jsme si ještě udělali ohýnek, popili pivo nošené v plastických kelímkách z bufetu, víno a mixy, pobavili se a zaspávali si při kytáře.

Čtvrtek 27. června 1996 (Zlatá Koruna – Dívčí Kámen; cca 11,5 km): Dopoledne se naše výprava začala již definitivně rozpadat, když domů odjeli Peršing, Bohouš a Romana. Ostatní pak vypluli na asi nejhezčí úsek celého týdne plný peřejí a bystře tekoucí kamenitým korytem klikaticím se hustě zalesněnou neobydlenou krajinou.

Protože jsme chtěli odjet domů ještě odpoledne, usmysleli jsme si, že nepoplujeme až do nejbližšího asi dvacet kilometrů vzdáleného městečka Boršov, což je vlastně již předměstí Českých Budějovic, ale že skončíme někde u Dívčího Kamene. Potíž byla v tom, že toto místo je auty jen velmi obtížně dosažitelné, a proto Alena a Pavel museli podstoupit strastiplnou jízdu několik kilometrů dlouhou a naprosto neudržovanou děsivou lesní cestou, kterou neznajíc, kde vlastně vyjedou, pomalu sjížděli z kopce dolů k Vltavě. Najít tu správnou cestičku a následně vhodné místo k zakončení plavby jim však zabralo asi tak dvakrát tolik času, než kdybychom kánoemi pluli až do Boršova!

Při plavbě jsme pochopitelně nemohli minout vodáckou občerstvovnu tvořenou oprýskanou maringotkou a několika stoly se slunečníky. Dali jsme si párky a pivo, ale zaskočili nás přítom Libor a Alena, kteří se nás snažili vydušit objednanými syrečky.

Se štěstím jsme na levém břehu našli místo, kde byla zaparkována auta Aleny a Pavla. Protože jízda na řece byla opravdu velmi rychlá a krátká, zalitovali jsme ještě jednou, že jsme nepluli až do Boršova. Alena pak zavezla Libora a Jirku do Zlaté Koruny pro jejich auta. Po jejich návratu jsme naložili kánoe a bagáž a vzhledem k tomu, že jsme se vyskytovali v pro auta zakázané oblasti, bez zbytečných zdržení odjeli.

Zatímco Alena s Lucinou a Pavel a Helča s Helenkou se vraceli do Prahy, Libor, Petr a Jirka s Jitkou zamířili do Tábora. Nechtělo se jim totiž končit již dnes, a tak se rozhodli, že si sjedou část Lužnice.

Pátek 28. června 1996 (Tábor – Bechyně; cca 29 km): S jízdou po Lužnici nikdo před odjezdem na vodu nepočítal, a tak ani nikdo ze zbylé čtveřice neměl s sebou kilometrůž. Jinak by zjistili, že trasu, kterou si na dnešek naplánovali, tj. z Tábora do Bechyně, nebude tak jednoduché sjet v rozumném časovém horizontu. Ani jim nepřišlo na mysl, že je dlouhá téměř třicet kilometrů a tvořena mezi četnými jezy dlouhými úseky nepřilíš rychle tekoucí vody.

A tak netušíc, co si na sebe upletli, vyrazili na vodu až odpoledne. Záhy však zjistili, že něco nehraje a že jedou nějak moc dlouho. Byli tedy nuceni začít dít jako otroci na galéře, aby dorazili do cíle své cesty, než se setmí.

To se nakonec podařilo a pak již následovalo jen naložení lodí a bagáže a odjezd do Prahy.